

op. Og det vidste du saamænd godt, lille Jørgen! Du skal ikke tro, du kan bilde mig andet ind.“

Hendes Mand saae en Tid paa hende i Tavshed. Hans blege Ansigt med de haarde Linjer havde faaet noget træt og haabløst i Udtrykket.

„Det vil med andre Ord sige, at du beskylder mig for at staa her og lyve og spille Komædie. Er du rigtig klar over det, Maja? Er det din Mening?“

„Nu vil vi ikke snakke mere om det,“ sagde hun. „Det er ikke længer morsomt, Jørgen!“

„Du skal svare mig!“ raabte han pludselig rasende og slog Knoen i Bordet. „Hvad I andre mener om mig, er mig knusende ligegyldigt. Men du, Maja ... du mener altsaa for fuldt Alvor, at jeg staa her og praler. Mener du det? Ja eller nej? ... Du skal svare mig!“

Fru Maja sendte ham et vredt Blik og saae forlegent omkring til de andre.

„At du ikke skammer dig, Jørgen! At staa og skabe dig saadan, mens her er Fremmede! Du skulde gaa dig en Tur. Det trænger du vist til.“

Nu begyndte ogsaa Gæsterne at føle Situationen lidt trykkende. Frøken Susse tilkastede Jørgen et Fingerkys for at formilde ham og faa ham til at tie stille. Kun Frants Møller glædede sig og gjorde sig Umage for at puste til Ilden.

„Kære!“ sagde han med sit astmatiske Mæle. „Du spilder dine Talegaver, Jørgen Berg! Tilstaa nu lige saa godt Sandheden! Hvor gider du være saa paastaelig paa en Glædesdag som denne!“